

jeg håber vi også kan finde en løsning på i forbindelse med vandmiljøforhandlingerne.

Kl. 16.40

Men under alle omstændigheder står vi med et kæmpe problem nu, for selv om kvægproduktionen er blevet mindre i Danmark, så er det ikke ensbetydende med, at vi ikke alle mulige steder i Danmark står med et kæmpe miljømæssigt problem, fordi kørerne ikke er forsvundet i de samme områder, som svinene er rykket ind.

Hertil kommer, at meget tyder på, at der er en hamstring under opsejling. Landmændene ved godt, at vi i forbindelse med Vandmiljøplan III sandsynligvis kommer til at stramme vældig meget op omkring udledning af kvælstof og fosfor, og derfor forsøger de selvfølgelig, kloge som de er, at sætte sig på flest mulige dyreenheder her og nu.

Problemet er for os, der har ansvaret for den udvikling, der er i gang, at vi på et tidspunkt kommer til at købe dyreenheder tilbage. Og det kommer til at koste vældig dyrt. Fru Inger Støjberg siger i sit indlæg, at vi må vente på udredningsarbejdet. Det har jeg egentlig også lyst til at sige, for når man sætter et udredningsarbejde i gang, jamen så må man vente på resultatet, inden man handler.

Problemet er bare, at der lige nu altså bliver givet tilladelser til udvidelser inden for svinebruget i et omfang, vi aldrig tidligere har set. Og meget tyder på, at vi simpelt hen ikke har økologisk råd til at give alle disse tilladelser, altså at vi i forbindelse med vandmiljøforhandlingerne vil komme frem til, at vi har givet for mange tilladelser, så vi kommer til at købe dyreenheder tilbage. Så ventetiden er vældig dyr. Den koster simpelt hen penge.

Som hr. Torben Hansen sagde: Hvem er det, der skal betale, hvis vi kommer til at købe tilladelser tilbage? Er det landmanden? Skal vi bare ekspropriere uden at kompensere? Er det amtet, eller er det staten? Og fordi heller ikke jeg har et svar på de spørgsmål, synes jeg, at vi er nødt til lige at skabe os selv et pusterum.

Fru Inger Støjberg sagde også, at hun har tillid til teknologien. Det har jeg også, og jeg er ret sikker på, at vi kan få en meget, meget bedre udnyttelse af foderet, hvad der vil betyde, at vi får mindre fosfor ud i vandmiljøet.

Jeg er også sikker på, at gyllesepareringen kan løse mange problemer omkring kvælstof, men der skal jo være et incitament til at udvikle den her teknologi og bruge teknologien. Og jeg er faktisk ret overbevist om, at et stop for udvi-

delser af svinebedrifterne i sig selv ville være et incitament til en teknologisk udvikling, for så ville der lige pludselig være grund til at satse på noget andet, så pusterummet, tror jeg altså også, kunne anvendes til innovation og til eksperimenter. Og erfaringerne herfra kunne vi bruge i forbindelse med vandmiljøforhandlingerne, som snart går i gang.

Fru Pernille Blach Hansen udtrykte stor bekymring for den nye gyllekupon, som også blev kaldt tipskuponen. Jeg deler den bekymring, fordi jeg simpelt hen er bange for, at den som konsekvens får, at der bare bliver automatik i uddelingen af dyreenheder. Og det er et stort problem, hvis vi kommer dertil, at naboer ikke længere kan protestere over, at naboejendommen udvikler sig til en kæmpe svinefabrik.

Jeg tror, de fleste af os med jævne mellemrum får breve fra oprørte naboer, som ganske enkelt ikke kan se sig ud af den situation, de er i. Deres ejendom er faldet gevaldigt i værdi, og de kan ikke længere selv holde ud at leve der. Og det er jo nogle hensyn, vi er nødt til at tage i de videre politiske beslutningsprocesser.

Fru Pernille Blach Hansen sagde også, at vi med de redskaber, der er for øjeblikket, har det problem, at vi nok kan sige, at der nu ikke kan gives yderligere tilladelse til kvælstofudledning og til fosforudledning. Men vi har ingen håndtag, der siger »skal«. VVM-direktivet giver mulighed for at sige »kan«, men VVM-direktivet giver ikke mulighed for at sige »skal«. Det er selvfølgelig et kæmpe problem, og gyllekuponerne gør det endnu vanskeligere for amterne at handle. 10 rigtige, og så er der 100 flere dyreenheder. Det går ikke.

Kl. 16.45

Til fru Nina Berrig vil jeg sige tak for interessen for intentionerne i det her beslutningsforslag. Jeg er glad for, at fru Nina Berrig mener, at der er grund til at se gyllekuponerne efter i sømmene og finde ud af, om der ikke er nogle problemer, der skal løses, inden man går videre i den proces.

Til hr. Jørn Jespersen: Jeg synes, det er vigtigt at være opmærksom på, at viden jo er noget, som skabes gennem dialog og proces, og også Det Radikale Venstre kan blive klogere. Nu er hr. Jørn Jespersen her ikke, men jeg tror, at han ville sætte stor pris på at høre, hvis han har gjort De Radikale klogere, og det er ikke første gang, det sker.

Men som hr. Jørn Jespersen også var inde på, har vi aldrig set værre iltsvind, end vi gjorde